

Kees Santbergen: *Weg was ze.*

Zoektocht van een vader nadat zijn dochter geen uitweg meer zag.

Uitgeverij Ten Have, 2009.

'Ik ben niet met dit boek begonnen om het verdriet over de dood van mijn dochter van me af te schrijven, maar gaandeweg kreeg het wél die functie, het hielp bij mijn rouwverwerking. Al haar documenten heb ik gedigitaliseerd, twaalfhonderd stuks, van sms'jes aan mij tot dagboeken en verslagen van de therapie die ze volgde. Dat was heftig en ging met veel huilen gepaard. Het uiten van verdriet hielp enorm. Anderen maken een film, een beeld, of een schilderij, ik heb nu dit boek geschreven,'vertelt de vader van Janine.

Hij probeert haar leven in beeld te brengen, hij ervaart het als een soort verplichting jegens haar: dit móet verteld worden. Toen Janine in Amerika stage liep en allerlei narigheid ondervond, schreef ze: 'ik kan er wel een boek over schrijven'. Hij vertelt het verhaal van Janine vanuit zijn perspectief aangevuld met dagboekfragmenten en e-mails van haar. Janine ziet geen andere uitweg meer dan zelfmoord, vader blijft zitten met vragen. Het is zijn conclusie in het boek, dat hij en zijn vrouw er steeds meer van overtuigd zijn geraakt dat Janine het in een stabiele en liefdevolle omgeving had kunnen redden met goede individuele begeleiding en gepaste medicatie; daar schortte het aan.

Na haar dood schrijft hij twee brieven aan haar, die zijn in dit boek opgenomen. Hij worstelt met een schuldgevoel, wilde zijn dochter nog zoveel zeggen, wat niet meer kon. Hij vindt dat hij tekortgeschoten was, dat de signalen die ze afgaf niet op hun waarde waren geschat, dat hij dingen over het hoofd had gezien. Die brieven stromen eruit, daarna had hij geen last meer van een schuldgevoel. Wel is hij voortdurend bezig met antwoorden te vinden op de vragen die hij zelf oproept: Wat weet zijn vriend-psychiater die Janine nog vlak voor haar dood antidepressiva voorschrijft? Waarom vertelt hij niks, zich beroepend op het beroepsgeheim? Waarom zagen ze in de instelling waar Janine een tijd verbleef niks? Waarom was het noodzakelijk voor Janine dat ze geen contact meer mocht met haar ouders?

In de reconstructie door de vader ontstaat een beeld van inadequate opvang en begeleiding door hulpverleners; een meisje dat volkomen de weg kwijt raakt als ze moeilijke beslissingen moet nemen. En vooral een vader die machteloos, woedend, zoekend is met een schuldvraag. Hij probeert Janine los te laten door het schrijven van dit boek. Om te kunnen loslaten wil hij haar kennen en begrijpen. Hij beschrijft haar als gevoelig, kwetsbaar (pesten op de middelbare school), depressief, verward (in het highschoolprogramma in Amerika), aangepast gedrag vertoont in de instelling waar ze opgenomen wordt. Toch gaat zijn aandacht vooral naar de vraag waarom ze niet beter is geholpen.

Het verhaal door Kees, de vader van Janine, kan vanuit verschillende invalshoek gelezen worden: het is het verhaal van een jong meisje dat in de depressie alleen nog zelfmoord als uitweg ziet, het is een verhaal van een vader die zich machteloos vastbijt in het waarom?, het is ook een voorbeeld dat voor "loslaten" je moet weten wat je vast wilt houden.

Gea Evenhuis

www.agogischtherapeut.nl